

PAUL RIECKHOFF VAN DE AMERIKAANSE OORLOGSVETERANEN

‘De bereidheid van onze jeugd te dienen in een oorlog, ongeacht hoe rechtvaardig, staat en valt bij hoe wij in hun ogen veteranen uit voorgaande oorlogen behandelen’, waarschuwde George Washington ooit. “We zijn onze gewonden alles verschuldigd”, benadrukte president Bush tijdens zijn bezoeken aan het Walter Reedziekenhuis op slechts kilometers van het Witte Huis.

Terwijl politici zich gretig met revaliderende soldaten uit de oorlog in Irak en Afghanistan lieten fotograferen onthulde *The Washington Post* dat vele gewonden maandenlang op doorverwijzing zaten te wachten in achterkamers besmet met schimmels en bevolkt door muizen en kakkerlakken. De krant schetste een grimmig beeld van een overbelaste polikliniek in Amerika's meest vooraanstaande militaire ziekenhuis. Gewonde soldaten wachtten wanhopig op diagnoses, handtekeningen en verloren medische rapporten.

De nationale Walter Reedschaamte kreeg ook een gezicht. Tijdens zijn getuigenis voor het Congres kon iedereen horen hoe sergeant John Daniel Shannon in Walter Reed was beland nadat een kogel uit een AK-47 een oog en zijn schedel had doorboord. Gedeeltelijk hersteld mocht hij zelf zijn weg naar de polikliniek vinden waar hij weken vergeefs op behandeling wachtte. Toen hij uiteindelijk zelf de telefoon pakte, was de verbaasde reactie aan de andere kant van de lijn: “Waar heb jij rondgehangen?”

Dell McLeod liep als gevolg van een hersenletsel met een stok en slikte 23 pillen per dag. Toch werd hij slechts gedeeltelijk afgekeurd. Het verschil tussen een uitkering van 700 en 2.400 dollar per maand. McLeod had vroeger op school al slechte cijfers en het was volgens zijn keuringsarts daarom onduidelijk of zijn huidige mentale staat het gevolg was van een botsing tegen een metalen deur in Irak. Zijn bedenkelijke schoolresultaten waren kennelijk geen obstakel voor zijn aanvankelijk rekrutering. Algauw bleek bovendien dat Walter Reed geen uitzondering was.

“Als ik achttien jaar was en de rotzooi over Walter Reed las, dan zou ik nooit voor het leger tekenen”, lacht Paul Rieckhoff. Rieckhoff is de oprichter van Iraq and Afghanistan Veterans of America (IAVA). In de nadagen van het Walter Reedschandaal werd hij met zijn bulderende stem de onbetwiste spreekbuis voor de belangen van veteranen uit Amerika's twee recentste oorlogen. De stierennek, het kale hoofd en zijn rijzige gestalte verraden Rieckhoffs eigen veteranenstatus. Zijn werkkamer is bezaaid met herinneringen uit Irak; een schietschijf voor een M16-mitrailleur, een landkaart en vele foto's van zijn peloton in Irak. ‘Are you doing all you can?’, wijst Uncle Sam beschuldigend op een poster aan de muur. Een grote Amerikaanse vlag siert de muur achter Rieckhoffs rug.

Op de beruchte 11 september had Rieckhoff net afscheid genomen van twee ongelukkige jaren als bankier op Wall Street. Algauw stond hij dagenlang lichamen en puin te ruimen op Ground Zero. Jankend keek hij toe hoe een beklemd dode vrouw doormidden gezaagd werd zodat haar lichaam geborgen kon worden. Als reserveofficier in de nationale garde wachtte Rieckhoff niet op zijn oproep. Hij meldde zich vrijwillig voor actieve dienst ondanks zijn bedenkingen over een inval in Irak. Met 38 mannen onder zijn bevel kreeg hij een van de gevaarlijkste wijken in Bagdad toegewezen waar zich het ministerie van Financiën bevond, het Wall Street van Irak. Patrouillerend door de straten werd het Rieckhoff snel duidelijk dat hij “een van Amerika's grootste blunders op buitenlands beleid” aan het uitvoeren was. Zijn ervaringen zou hij bij thuiskomst aan het papier toevertrouwen in zijn boek *Chasing Ghosts, A Soldier's Fight for America from Baghdad to Washington*.

Terug op Amerikaanse bodem viel Rieckhoffs welbespraaktheid op tijdens een kritische toespraak op zijn oude school over de gang van zaken in Irak. Terwijl Bush in een radiotoespraak de eerste succesvolle verjaardag van de oorlog vierde nodigde de Democratische partij Rieckhoff uit in de ether het weerwoord voeren. Een eer die normaal voor politici is weggelegd. Rieckhoff verhaalde hoe het leger onvoorbereid in Bagdad was beland, dat er niet genoeg soldaten en voertuigen gestuurd waren en dat hij munitie, medicijnen en

‘Wij waren niet voorbereid op de gevolgen’

Onthullingen over de lamentabele behandeling van oorlogsveteranen in een militair ziekenhuis veroorzaakten schandaal in de VS. Het is al niet meer het enige en zal niet het laatste zijn. Paul Rieckhoff van de belangenvereniging voor ex-soldaten voorspelt ‘een golf aan lichamelijke en mentale slachtoffers van de komende jaren’.

DOOR JEROEN SCHUITEN

water had ontbeerd.

Uiteindelijk gefrustreerd over de politici in beide kampen, de afstandelijke houding van de kiezer en het ontbrekende stemgeluid van teruggekeerde veteranen richtte Rieckhoff de AIVA op. Voornamelijk steunend op donaties heeft hij nu tien mensen aan de slag in New York en Washington. Trots houdt hij een brief omhoog. “Van een veteraan uit Kansas met een cheque van 20 dollar. Zo ontvang ik stapels post. Elke dag.” Zijn computer zegt onophoudelijk ping, een signaal voor inkomende e-mails. Gele Post-Its die herinneren aan gemiste telefoontjes versieren zijn bureaublad.

De belangen van gewonde veteranen vormen Rieckhoffs dagtaak. Voor elke gesnevelde Amerikaanse soldaat keren naar schatting zeven gewond terug. Dankzij verbeterde beschermende uitrustingen en uitzonderlijke medische ondersteuning aan het front overleven meer soldaten dan ooit hun verwondingen. Velen zijn gedeeltelijk verlamd, missen armen, benen of beide, hebben brandwonden, hoofd- en wondwonden, hebben enorme lichamelijke en psychische problemen. Zelfgemaakte bommen maken de meeste slachtoffers, waarvan 60 procent traumatisch hersenletsel oplopen. “De kenmerkende aandoening van deze oorlog”, verklaart Rieckhoff. Een legerstudie

uit 2006 toonde dat een op de drie soldaten binnen een maand na terugkeer steun zoekt voor mentale problemen en dat velen zelfmoordneigingen hebben. “De jongste veteranen, van 18 tot 24 jaar, maken het grootste deel van deze groep uit”, voegt Rieckhoff toe.

Er is veel verwarring over het aantal Amerikaanse gewonden in Afghanistan en Irak. De cijfers van de ministeries van Defensie en Veteranenzaken lopen ver uiteen.

Rieckhoff: “Deze regering schermt het publiek af van het menselijk leed uit beide oorlogen. Het speelt een spelletje met cijfers. Als je het ministerie van Defensie belt zijn ze niet in staat een accuraat aantal te noemen. Hoe kun je de problemen in Walter Reed aanpakken als je zelfs niet weet hoe veel dokters je moet aannemen? Voor zover wij kunnen achterhalen zijn er 25.000 gewonden als gevolg van contact met de vijand. Daarnaast zijn er nog eens 25.000 militairen die een doodgewoon ongeluk gehad hebben en met een verstuipte enkel of gebroken arm rondlopen. Verwarrend is dat tegelijkertijd 200.000 soldaten de speciale ziekenhuizen voor veteranen hebben bezocht.

“De verantwoordelijke minister James

Nichols probeerde dat aantal te bagatelliseren door erop te wijzen dat tandartsbehandelingen ook onder dat getal vallen. Velen komen zogenaamd voor een vulling. Bullshit! Zijn departement beaamt dat ruim 60.000 veteranen symptomen hebben van posttraumatische stress, drugsgebruik of ander mentale problemen. Nichols zou Bush en het Amerikaanse publiek om meer geld moeten vragen. Maar als we Nichols moeten geloven, heeft hij niets nodig. Maak je geen zorgen, blijf lekker MTV kijken, is zijn houding.”

Hoe verklaart u de problemen in Walter Reed, het beste militaire ziekenhuis in Amerika?

“Het is pure nalatigheid. Bush praat vol trots over de jongens die hij richting Irak en Afghanistan stuurt maar nooit over de gewonden die terugkeren. Hij bezoekt een ziekenhuis, neemt een foto, noemt ze helden en dan is het bedankt en tot ziens. Het is zijn verantwoordelijkheid het land duidelijk te maken wat belangrijk is. Vraag iedere Amerikaan verdorie 5 dollar zodat we deze jongens naar behoren kunnen opvangen. (Boos) Het Amerikaanse publiek steekt ook de kop in het zand. Laatst werd een doods-kist van een soldaat uit Afghanistan in het bagageruim van een vliegtuig aangetroffen.

Sergeant Erick Castro maakt zich op voor revalidatieoefeningen in Walter Reed. In de achterkamers van Amerika's meest vooraanstaande militaire ziekenhuis blijkt het er helemaal anders aan toe te zijn: het zit er vol schimmels, muizen en kakkerlakken.

‘Hoe is dat mogelijk?’ klonk het verontwaardigd. (Luid) We vliegen ze verdomme midden in de nacht terug. Het Witte Huis wil niet dat wij de terugkerende doods-kisten zien. Wat Amerika zich uitermate langzaam realiseert is dat president Bush niet voorbereid was op de opvang van veteranen, de benodigde vergoedingen, het aantal benodigde ziekenhuisbedden, het aantal dokters. Iedereen dacht dat deze oorlog in twee weken voorbij zou zijn, waarna we allemaal naar huis konden en bier gaan drinken.”

Hoe ziet u de rol van de IAVA?

“Wij zijn de kanarie in de koolmijn. Het land is geheel niet voorbereid op de golf aan lichamelijke en mentale slachtoffers die de komende jaren klinieken, ziekenhuizen, rechtszalen en opvangcentra zal overstelpen. Wij kaarten broeiende problemen onder veteranen aan; dakloosheid, zelfmoord en echtscheidingen. Geloof me, over twee jaar komt dit allemaal bovendien en zal het wederom een groot schandaal zijn.”

Hoe reageren veteranen op uw actieve rol tegen deze oorlog?

“Er is een zekere spanning maar de meeste veteranen zitten aan de zijlijn. Zowel de voor- als tegenstanders van de oorlog in Irak zijn gestoord in hun ogen. Velen voelen zich als een rekwisiet als ze ergens moeten opdraven. Ga hier staan en zeg dit! Daar komt bij dat de meeste veteranen geen eenvoudige oplossing zien in Irak. Zij zijn van mening dat de oorlog slecht verloopt maar denken niet dat een snelle terugtrekking het antwoord is.”

Politici verdrongen elkaar een aantal dagen voor de televisie-camera's om hun verontwaardiging over de situatie in Walter Reed te uiten. Het is onderhand al weer onaangenaam stil.

“Tja, het land is momenteel erg bezorgd over Britney Spears. Ik las net hoeveel tijd de nieuwskanalen besteed hadden aan de dood van Anne Nicole Smith en aan de problemen in Walter Reed. Anne Nicole won met gemak. Er werd drie keer zoveel zendtijd aan haar dood gespendeerd. Gelukkig komen er wel duurzame initiatieven uit Washington. Walter Reed heeft een plek gekregen bij het Amerikaanse publiek. Het aantal IAVA-lidmaatschappen is toegenomen, donaties zijn groter en we krijgen veel meer telefoontjes.”

Veteranen lijken vooral boos dat hun landgenoten niets opofferen. Amerika voert geen oorlog, het leger voert oorlog. De rest kijkt toe of negeert het. Het zijn de paar honderdduizend militairen en hun families die de last dragen.

“Toen ik thuis kwam was ook ik pissed off. Het nieuws werd verdorie beheerst door de ontblote borst van Janet Jackson tijdens de pauze van de Super Bowl. Onlangs werd Bush gevraagd of het land wel betrokken was bij deze oorlog en waarom hij Amerikanen nooit om een bijdrage gevraagd had. ‘Men offert gemoedsrust door elke avond naar de nieuwsbeelden uit Irak te kijken’, was zijn antwoord. Ongelooflijk! Betrek eerst het land en daarna het leger, luidt een gezegde. Loop over 5th Avenue. Dit is geen land in oorlog. Het Amerikaanse volk is geheel niet betrokken. Jenna en Barbara, de dochters van Bush, worden momenteel dronken in Buenos Aires. Prins Harry gaat ten minste naar Irak. De president geeft een verschrikkelijk voorbeeld. In het leger behoort je als officier het goede voorbeeld te geven. In Irak at ik altijd als laatste. De last wordt niet gezamenlijk gedragen in deze oorlog. De meeste Amerikanen nemen niet eens de moeite de krant te lezen. Het is zo bedriegend.”

Hoe onderging u uw thuiskomst?

“De eerste zes maanden voelde ik me nergens thuis, kon met niemand praten en was ongevoelig. Als iemand liep te klagen maar in mijn ogen niet doodging dan moesten ze niet zeuren. Een prima houding voor in het leger maar niet voor een vriendin of moeder. Nadat ik een kritische toespraak over de oorlog gegeven had, werd ik bedreigd, uitgescholden voor verrader en beschuldigd van het steunen van terroristen. Uiteindelijk sleepten een aantal Vietnamveteranen mij er doorheen. Nadat ik de IAVA had opgericht, merkte ik dat ik andere veteranen kon helpen en daarmee mezelf.”

U had 38 mannen onder uw hoede in Bagdad. Hoe maken zij het?

“Sommigen vergaat het prima, met anderen gaat het slecht. Uiteindelijk was er niemand die hen hielp bij het zoeken naar werk, niemand die oog had voor hun mentale problemen, niemand om hun huwelijk redden. Te veel zijn nu gescheiden, werkloos, zijn met hun opleiding gestopt of drinken veel te veel. Een van mijn mannen zit in de gevangenis. Een ander pleegde zelfmoord drie maanden na thuiskomst. Verwond door een bom langs de weg kreeg hij posttraumatische stress. Met een hand vol medicijnen werd hij poliklinisch behandeld. Een paar weken later werd hij dood in een greppel naast zijn auto gevonden.”

Is er inzicht in hoeveel veteranen uit Irak en Afghanistan zelfmoord plegen?

“Veteranen worden geheel niet gevolgd. Zolang ze niet zelf met een probleem een ziekenhuis voor veteranen bezoeken zitten ze niet in het systeem. Slechts 200.000 van de 1,6 miljoen militairen die in Irak of Afghanistan geweest zijn, hebben ooit een ziekenhuis bezocht. Van de rest weten we geheel niets af. Besef dat degene met mentale problemen meestal niet zelf het ziekenhuis binnenlopen.”

We hebben het ergste nog lang niet gezien?

“Het overgrote deel van deze militairen is nog steeds actief in Afghanistan, Irak of in andere plaatsen op de wereld. Ooit komen zij allemaal afgezwaaid terug op Amerikaanse bodem. Toch zien we nu al scheuren in de opvang van veteranen. De bureaucratie is dramatisch. (zoekt breed glimlachend door een stapel enveloppen) Ik kreeg een brief van een mannelijke soldaat die op basis van zijn medische rapport te horen kreeg dat hij zwanger was. Het land heeft 30 jaar geen oorlog gevoerd. Het systeem kan het doodgewoon niet aan. Het is een rommeltje. Vrouwen maken onderhand 15 procent van de strijdkrachten uit en toch zijn er nog ziekenhuizen voor veteranen zonder een vrouwentoilet.

“Als jij vrijgelaten wordt uit de gevangenis krijg je een sociaal werker toegewezen, word je begeleid bij het zoeken naar een baan en krijg je een waardebono om tijdelijk onderdak te betalen. Het idee dat veteranen die uit een oorlog terugkeren zelf wel op hun pootjes terecht komen is belachelijk. Als je ze niet ondersteunt zullen velen instorten.”

Waar ligt de eigen verantwoordelijkheid van militairen? In uw boek geeft u aan dat velen bij thuiskomst het medische papierwerk ontlopen om zo snel mogelijk in de bar of thuis tussen de lakens te kunnen belanden. Zelf aangeven dat je problemen hebt kan dit vermaak zo maar een week ophouden.

“You just want to get the hell out! Iedereen zou een lichamelijke test en een verplicht consult moeten ondergaan. Maar niet meteen bij thuiskomst. Schrijf hun adres op en bel ze twee weken later. Dat is niet alleen de juiste aanpak maar ook goed voor het leger. Vele militairen moeten voor een tweede of derde keer die kant op. Je wilt geen soldaten aan het front die geestelijk in de knoop zitten. Wij vinden dat iedere veteraan verplicht een half uur met een arts moet praten. Diezelfde arts moet een maand later checken hoe het met hem of haar gaat. Zo'n verplicht bezoek aan een dokter moet deel van het soldatenbestaan worden, net als het schoonmaken van een wapen en het poetsen van schoenen.”

Uw peloton was onderdeel van de nationale garde. Weekendsoldaten, zoals u ze omschrijft. Mannen en**vrouwen die hun werk, familie en kinderen achterlaten. Hebben zij grotere problemen in vergelijking met beroepsmilitairen?**

“Probeer je maar eens voor te stellen dat je je werk en familie achterlaat. Anderhalf jaar is een lange tijd. De druk is enorm. Neem Tammy Duckworth. Zij was een helikopterpilote die in Irak haar beide benen verloor. Nu is haar man voor actieve dienst opgeroepen. Die familie heeft genoeg geofferd. Stuur verdorie iemand die videospelletjes zit te spelen en burrito's snackt. De Verenigde Staten hebben altijd gestaan voor eerlijkheid, gelijkheid en gezamenlijke opoffering. Als ik met vierhonderd mannen in een bar sta ben ik waarschijnlijk de enige die in Irak geweest is.”

Is de dienstplicht een idee?

“Ik denk dat het bespreekbaar moet zijn. Dit is niet vol te houden. Deze oorlog zou al lang voorbij zijn als er dienstplicht was

geweest. Er zouden duizenden Cindy Sheehans voor het Witte Huis protesteren (Sheehans zoon sneuvelde in Irak en zij protesteerde wekenlang tegen de oorlog voor het Witte Huis en nabij de ranch van president Bush, JS). Zolang je geen eigen bloed in dit gevecht hebt kun je afstandelijk blijven. Het zijn dan toch voornamelijk de zonen en dochters van anderen waar het over gaat.”

U meldde zich vrijwillig voor een oorlog waar u niet in geloofde. Toch zou u weer naar Irak gaan als u een oproep krijgt. Hoe rijmt u dat?

“Als ik weer aan de beurt ben ga ik. Daar heb ik voor getekend. Met mijn leiding, perspectief en inzicht in de situatie aldaar kan ik een groot verschil maken voor mijn peloton.

ton. Ga ik niet, dan leidt dat wellicht tot onnodige slachtoffers. Mijn plicht betreft mijn land en het leger, niet George Bush of zijn oorlog. Als Amerikanen, via hun politieke vertegenwoordigers, vinden dat dit moet gebeuren, dan ga ik. Daar komt bij dat het niet alleen Irak hoeft te zijn. Het kan ook een volgende 9/11 zijn of Noord-Korea.”

Of Irak?

“Kijk, ik vind het belangrijk om de richting van dit land van binnenuit te beïnvloeden. Als mannen zoals ik niet dienen dan zal het leger geleid worden door jongens die denken dat George Bush de wederopstanding van Jezus Christus is. De krijgsmacht heeft diversiteit nodig. Het leger is de laatste dertig jaar overwegend conservatief geworden, is scherp naar rechts afgeslagen. Ik weiger mijn handen in de lucht te gooien. Vooral omdat er genoeg idioten zijn die dan het heft in handen nemen. Ik kan de bediende die koffie serveert in Starbucks

EX-MILITAIR PAUL RIECKHOFF:

Laatst werd een doodskist van een soldaat uit Afghanistan in het bagageruim van een vliegtuig aangetroffen. We vliegen ze verdomme midden in de nacht terug. Het Witte Huis wil niet dat wij de terugkerende doodskisten zien

ten minste nog uitleggen wat er in Falluja aan de hand is.”

Er zijn te veel onwetende jongens uit gehuchten als Tallahassee die op de hoek van een straat in Bagdad Amerika's buitenlands beleid uitvoeren, schreef u.

“President Bush begrijpt de capaciteit en beperkingen van zijn eigen leger niet. Dit zijn fantastische jongens maar je stuurt ze niet als ambassadeur naar Japan of Rusland. Ze spreken de taal niet, begrijpen de cultuur niet noch de nuances. Bush geeft hen een geweer, stuurt ze naar Irak en denkt dat ze onze diplomatieke relatie kunnen veranderen. Het is verraderlijk hoe hij steeds maar weer het leger vraagt dit drama

tot een goed einde te brengen. Zij hebben een onmogelijke missie. Ik maak geen excuses, maar Abu Ghraib en het drama in Haditha zijn onoverkomelijk zolang je negentienjarige soldaten zonder middelbare schoolopleiding, met slecht materiaal en zonder talenkennis naar Irak stuurt. Mensen slaan gewoon door.”

Hoe groot is de kans dat u een telefoontje krijgt?

“Vraag het aan Bush. Geen idee. Onze bedrijfsjurist kreeg een e-mail terwijl hij op vakantie in Frankrijk was. Je gaat terug naar Irak, was de boodschap. He was freaking out. Hij belt zijn eenheid en men blijkt een foutje gemaakt te hebben. Een andere Patrick Campbell bleek aan de beurt.”

Hebt u vertrouwen in de nieuwe strategie van generaal Petraeus en de extra troepen die hij heeft laten overkomen?

“Barry Bonds is een fantastische honkballer maar de Giants zullen niet elke wedstrijd winnen. Je hebt een team nodig. Generaal Petraeus kon wel eens een triest verhaal worden. Hij leidt een onmogelijke missie. In zijn hart moet hij weten dat hij

Sergeant Luke Wilson krijgt een prothese aangemeten. Vele gewonde collega's van hem zaten in de overbelaste polikliniek van Walter Reed maanden te wachten op diagnoses, handtekeningen en verloren medische rapporten.

niet over de manschappen en het materiaal beschikt die hij in zijn plan wenste. De overweldigende mankracht die hij eiste loopt nu niet in Bagdad rond. Hij leidt met een hand vastgebonden achter zijn rug.”

Wellicht heeft hij uw houding. 'Als ik niet ga, sturen ze een idioot.'

“Dat is waar. Ik ben ervan overtuigd dat Colin Powell dat ook ooit als excuus zal aanvoeren voor zijn tijd in deze regering. Toch vraag ik me af waarom Powell zijn stem niet verheft. Waar is generaal Shinseki, waar is generaal Schwarzkopf? Het land schreeuwt om hun inzichten. Dit zijn de drie grootste namen van onze militaire generatie. *Where the hell are they?*”

Waar eindigt dit? Bush waarschuwt onophoudelijk dat het land de terroristen uiteindelijk op Amerikaanse bodem moet bestrijden als hij het karwei in Irak niet mag klaren.

“Dat is bullshit. De mannen die ik bevocht springen heus niet op een trein naar New York. Natuurlijk lopen er extremisten rond in de wereld die ons kwaad wensen. De vraag is niet zozeer waar je die bestrijdt maar hoe je hen bestrijdt. Wat wij doen in Irak zal een aanval op Amerika niet verhinderen. Het zal eerder de kans op een aanslag verhogen. *We pissed off the whole world.* Er lopen genoeg gekken in België of China rond die Amerika een lesje willen leren. Die komen niet naar Irak. Die blazen een trein op in Madrid. We moeten ons afvragen of we meer vrienden of vijanden maken. Mijn regering denkt dat als er honderd terroristen rondlopen en je er vijftig doodt er maar vijftig overblijven. Die groep vermenvuldigt zich exponentieel. Het is slechte wiskunde en het is een slechte strategie.

“Ik hoop dat mensen buiten de VS beseffen dat vele Amerikanen het huidige beleid niet steunen, het oneens zijn met Bush en hard werken om het land in een andere richting te bewegen. Het is geen pretje demonstraties te zien overal waar onze president landt. Ik hou er niet van onze vlag in vlammen te zien opgaan. Wij weten dat zijn beleid slecht is voor ons land en voor de wereld. Het is niet nodig arrogant, minachtend en bekrompen te zijn. Wij beseffen dat het een zootje is.”

Paul Rieckhoff, Chasing Ghosts, A Soldier's Fight for America from Baghdad to Washington.

FOTO'S: THE NEW YORK TIMES